

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 23Er/125/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1610200303
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Pastirčík
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2021:1610200303.2

Uznesenie

Okresný súd Malacky v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti povinnej: J. V., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava, o vymoženie 1 369,64 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd exekúciu vyhlasuje za neprípustnú a zastavuje ju.
- II. Súd povoľuje odklad exekúcie až do nadobudnutia právoplatnosti výroku I. tohto uznesenia.
- III. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky poverením č. 5106023691 zo dňa 1.2.2010 na základe exekučného titulu - rozsudku Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o., sp. zn. EP 70908/09 zo dňa 27.10.2009, s vyznačenou právoplatnosťou ku dňu 23.11.2009 a vykonateľnosťou ku dňu 27.11.2009, poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie 1 369,64 € s príslušenstvom, trov konania 361,71 € a trov exekúcie.
2. Podľa § 243h ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.
3. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.
4. Exekučný poriadok umožňuje exekučnému súdu exekúciu zastaviť na návrh niektorého z účastníkov exekučného konania, ako aj bez návrhu (ex offo). Možnosť poukázať na skutočnosť, že v danom exekučnom konaní existuje dôvod na jeho zastavenie, má teda ako účastník tohto konania aj povinný.
5. Dňa 31.8.2017 bol súdu doručený návrh povinnej na odklad a zastavenie exekúcie. Povinná žiadala, aby súd zastavil exekúciu z dôvodu, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom právnom úkone (rozhodcovskej doložke ako neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka) a tým bol exekučný titul vydaný v rozpore so zákonom. Exekučný titul, na základe ktorého je vykonávaná exekúcia, preto považovala za nespôsobilý a neúčinný. Poukázala na to, že jej zmluva so spoločnosťou VÚB, a.s., Slovenské kreditné karty č. 8236421 je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok. V prípade vymáhaných nárokov je daný aj rozpor s dobrými mravmi a so zákonom, ktorý plynie už zo skutočnosti, že súd priznal a umožnil exekučne vymáhať plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok. Zároveň

povinná v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku žiadala povoliť odklad exekúcie, keďže možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.

6. Oprávnený vo vyjadrení k návrhu povinnej zo dňa 23.12.2021 uviedol, že v danom prípade je exekučným titulom právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok. Akékoľvek prostriedky obrany mohla povinná uplatniť v súdnom konaní. V exekučnom konaní ich zásadne nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu. V tejto spojitosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 104/2019 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 11/2010. Oprávnený zastával názor, že povinná neuviedla žiadnu skutočnosť a nepredložila žiaden dôkaz sponchybujúci vymáhaný nárok. Predmetom tvrdení povinnej môžu byť skutočnosti procesného i hmotné práva, avšak ich spoločným znakom je to, že tieto skutočnosti nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu. Oprávnený skonštatoval, že povinná nepreukázala splnenie ani jednej z podmienok uvedených v § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Vzhľadom na to nesúhlasil so zastavením exekúcie.

7. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

8. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že povinná žiadosťou o vydanie pôžičkovej karty Žolík zo dňa 22.8.2005 požiadala VÚB, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155 (ďalej len „VÚB, a.s.“), o vydanie tejto kreditnej karty s úverovým rámcom 45 000 Sk a s mesačnou splátkou vo výške 1 500 Sk. VÚB, a.s. dňa 14.9.2005 schválila povinnej úverový rámec vo výške 27 000 Sk so štandardnou mesačnou splátkou 900 Sk. Prijatím a schválením žiadosti povinnej zo strany VÚB, a.s. sa žiadosť povinnej stala zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. Súd právny vzťah medzi povinnou a VÚB, a.s. založený predmetnou zmluvou posúdil ako úverovú zmluvu v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

10. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

13. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

14. V danom prípade je nepochybné, že VÚB, a.s. pri uzatváraní a plnení spomínanej úverovej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, teda vystupoval ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Povinná je úverovej zmluve označená svojím menom a priezviskom, bydliskom a rodným číslom, teda ako fyzická osoba nepodnikateľ. Pri uzatváraní a plnení úverovej zmluvy mala tak zjavne postavenie spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Je síce pravdou, že ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy výslovne nepovažovalo za spotrebiteľské zmluvy aj zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka a k rozšíreniu definície spotrebiteľských zmlúv došlo až na základe novely vykonanej zákonom č. 568/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2008, avšak zákonná definícia

spotrebiteľských zmlúv v tom čase nebola upravená len v Občianskom zákonníku, ale aj v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, na ktorú - v zmysle zásady jednoty právneho poriadku - treba vziať zreteľ. Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy „spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje“. Úverová zmluva uzatvorená medzi VÚB, a.s. a povinnou spĺňa túto základnú charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv. Jej neoddeliteľnou súčasťou boli tiež obchodné podmienky, ktorých obsah povinná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Na základe uvedeného tak možno konštatovať, že predmetná úverová zmluva je bezpochyby spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa jednak podľa zákona č. 634/1992 Zb., ako aj Občianskeho zákonníka, vrátane ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktoré s účinnosťou od 1.4.2004 Občiansky zákonník sankcionuje absolútnou neplatnosťou (k tomu porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.7.2019 sp. zn. 4 Cdo 148/2018).

15. Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

16. Príloha Smernice Rady 93/13/EHS obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé. Medzi ne patrí v zmysle ods. 1 písm. q/ aj neposkytnutie spotrebiteľovi právo alebo bránenie mu v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah malo spočívať na inej zmluvnej strane.

17. Smernica ako právny akt orgánov Európskej únie na rozdiel od nariadenia nemá priamu právnu záväznosť, ale všeobecne sa vyžaduje, aby výklad vnútroštátneho práva bol eurokonformný, teda aby súd vykladal vnútroštátne normy vo svetle európskych smerníc a to i v tom období, keď ich zásady neboli ešte do vnútroštátnych noriem inkorporované.

18. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-40/08 zo dňa 6.10.2009 Asturcom Telecomunicaciones SL c/a Cristina Rodríguez Nogueira Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

19. Exekučný súd je oprávnený a zároveň aj povinný v každom štádiu exekučného konania skúmať, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Má však povinnosť skúmať exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (k tomu porovnaj tiež IV. ÚS 78/2011).

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 13.10.2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011 sa k exekúcii vedenej na základe rozhodcovského rozsudku vyjadril nasledovne: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Najvyšší súd Slovenskej republiky svoj záver o nulite rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu vyvodil z toho, že pri uzatváraní rozhodcovskej doložky nebol dodržaný kontraktačný mechanizmus, t.j. nebolo preukázané doručenie prejavu vôle prijať návrh rozhodcovskej zmluvy druhej zmluvnej strane. Rovnaký záver však platí aj v prípade, ak zákonom predpísaná forma uzavretia rozhodcovskej zmluvy síce je dodržaná, avšak rozhodcovská zmluva sa považuje za absolútne neplatnú. K právnym následkom neplatnosti rozhodcovskej doložky z pohľadu exekučného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 21.3.2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012 uviedol nasledovne: „Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku.“ V tejto spojitosti je nevyhnutné doplniť, že exekučný súd je povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy aj v prípade, že spotrebiteľ nevyužil právnu možnosť spochybníť jej existenciu alebo platnosť podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (viď R 68/2013).

21. V bode XI. Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s. účinných od 01.06.2005 (ďalej len „obchodné podmienky“) sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré by v budúcnosti medzi nimi vznikli zo Zmluvy, budú rozhodované v rozhodcovskom konaní v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní Stálym rozhodcovským súdom Asociácie bánk podľa zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Rozhodcovské konanie sa koná v sídle rozhodcu a rozhodca rozhoduje vo veci bez ústneho pojednávania, iba na základe písomných materiálov predložených stranami v lehote rozhodcom stanovenej. Rozhodca môže nariadiť ústne pojednanie, ak nebude považovať predložené listiny za dostačujúce. Písomnosti v rozhodcovskom konaní zasiela rozhodca stranám na adresu, ktorú strana uviedla alebo jej zvolenému právnenému zástupcovi. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak adresát písomnosť odmietol prevziať, alebo ak aj napriek oznámeniu pošty si ju ako poštovú zásielku nevyzdvihol. Rozhodcovský rozsudok je konečný a záväzný a dňom doručenia nadobúda účinky právoplatného súdneho rozhodnutia. Banka a klient vyhlasujú, že sa dobrovoľne podriadia rozhodnutiu rozhodcu. Táto rozhodcovská doložka je súčasťou Zmluvy a zaväzuje právnych nástupcov obidvoch zmluvných strán. Zánik zmluvy sa nedotýka tejto rozhodcovskej doložky, ktorá je jej súčasťou.

22. Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegovali. Ako veľakrát i v tomto prípade je rozhodcovská zmluva vyjadrená iba v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá bola obsiahnutá v článku XI. obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere. V zmysle tejto doložky mali byť všetky prípadné budúce spory zo zmluvy rozhodované v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom uvedeným v doložke. Je potrebné zdôrazniť, že povinná si spomínanú rozhodcovskú doložku osobitne nevyjedнала a nemala na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohla len úverovú zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam poskytnutia úveru, teda aj rozhodcovskému konaniu. Takýmto spôsobom sa povinná ako spotrebiteľ bez individuálneho prerokovania ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu s veriteľom vopred vzdala práva reálne uplatniť alebo brániť svoje práva pred všeobecným súdom.

23. Nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán zo spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľná. Neprijateľnou sa stáva vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, pričom nebola individuálne dojednaná.

24. Vo svetle vyššie uvedenej argumentácie, je súd toho názoru, že zmluvná podmienka dojednaná účastníkmi v podobe rozhodcovskej doložky obsiahnutej len v obchodných podmienkach, podľa ktorej prípadné budúce spory prejedná výlučne rozhodcovský súd, čím núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu a zbavuje ho možnosti riešiť spor pred štátnym súdom, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na ktorú musí súd v ktoromkoľvek štádiu konania z úradnej povinnosti (ex officio) prihliadať, pričom musí zabezpečiť, aby spotrebiteľ takouto neprijateľnou podmienkou nebol viazaný.

25. Keďže ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/, v zmysle ktorého je neprijateľnou zmluvnou podmienkou ustanovenie v spotrebiteľskej zmluve vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, Občiansky zákonník v čase uzavretia úverovej zmluvy ešte neobsahoval (bolo doň zavedené až s účinnosťou od 1.1.2008), súd vyslovil neprijateľnosť predmetnej rozhodcovskej doložky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka za použitia jeho eurokonformného výkladu, s poukazom na vyššie uvedenú smernicu a závery Súdneho dvora EÚ.

26. Na neprijateľnosti účastníkmi dojednanej rozhodcovskej doložky nemôže nič zmeniť ani to, že právnej predchodkyňi oprávneného VÚB, a.s. vyplývala z § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách povinnosť predložiť povinnej návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Spomínaná právna úprava totiž nijako nezabavovala právnu predchodkyňu oprávneného povinnosť predložiť povinnej návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnej sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že jej boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.1.2013 sp. zn. 6 MCdo 9/2012). Právna predchodkyňa oprávneného však nedala povinnej na výber a reálne jej neumožnila voľbu medzi rozhodcovským konaním a konaním pred všeobecným súdom. Možno preto uzavrieť, že v danom prípade právna predchodkyňa oprávneného nepredložila povinnej návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy tak, ako to vyžadoval zákon.

27. Podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

28. Keďže predmetná rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatná. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a takto (bez právomoci rozhodcovského súdu) vydaný rozhodcovský rozsudok nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, lebo ide o nulitný právny akt. So zreteľom na absenciu spôsobilého exekučného titulu súdu neostalo iné, len exekúciu vyhlásiť za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať a v nadväznosti na to exekúciu v celom rozsahu zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

29. Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

30. So zreteľom na to, že súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, zároveň vyhovel aj návrhu povinnej na odklad exekúcie v zmysle citovaného ustanovenia Exekučného poriadku a rozhodol o odklade exekúcie až do času, kým prvý výrok tohto uznesenia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení nadobudne právoplatnosť.

31. Podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

32. Keďže súdny exekútor na výzvu súdu uviedol, že v prípade zastavenia exekúcie si trovy exekúcie neuplatňuje, súd mu náhradu trov exekúcie nepripísal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa doručenia uznesenia na Okresnom súde Malacky.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené procesné podmienky,

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.